

Jag gick upp till Kungs och jag ropte
på rätt,
Jag tiggde att lifwet mig skänka.
Men fast jag war ung, så blef swaret
jag fick,
En utgammal bofs war hela mitt skick,
Och ingen förskoning att hoppas.

Jag måste deran, fast jag sträfvar emot,
Och lönen, den strånga, bekomma!
Mig möter nu döden, så blodig, med hot,
I ungdomens tidiga blomma.
Mitt hufvud af bödeln skall huggas utaf,
Och kroppen skall finna sin ömkliga graf
I galgbackens rustiga sköte.

Så klagar, då han skall till döden gå ut,
Den ängslige mördarens sinne.
Ack! så tar med brottet ett ryfsans-
värdt slut,
En hwar af hans öde det sinne!
Ehur man sig slingrar och ökar sitt brott,
Med hot emot oskulden, faller man blott
Allt djupare i sitt elände.

GS 1626

En ny
tänkwärdig och uppbygglig

W i s a

om
den unge mördaren
Alexander Breitfeldt.

Linköping, 1843. N. Petré & Sons Boktryckeri.

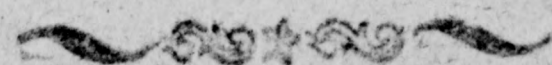
enligt den gamla sagan

mo

enligt den gamla sagan

Enligt den gamla sagan

Enligt den gamla sagan

Apothekareson ifrån Sala stad,
Jag gaf mig uti handel.
Ej trodde jag då att i Aftonblad
Man skulle läsa min wandel.
Men många romaner jag tidigt läst,
Och högmödsandan i hjertat jäst;
Rätt mycket inom mig grodde.

Först var jag i Strengnäs uti en bod,
Der begynte jag redan att tåga.
Till Stockholm min båg och mitt sinne stod,
Det måste jag nu beklaga.
Jag hade lärt både dans och spel,
Det blef mitt yrke och blef mitt fel,
I den lysande hufvudstaden.

Jag kom der i sällskap med mycket folk,
Jag spelte på många super.
Wist kom det stundom i mjölken smolk,
När jag blef bjuden på theer;

Iy saken war den, jag hade ej mynt,
 Men gerna jag önskade blifwa synt,
 Af unga, dansande damer.

Jag gick på maskrader, jag swängde
 mig stort,
 Der jag trodde det kunde sig passa.
 Det tyckes som hade det varit förgjordt,
 Jag saknade mynt i min kassa.
 Jag tog hwad jag fann i en byrå, en gång,
 Men tiden för penningen war icke lång,
 Den flög ur min fattiga plånbok.

Då bodde i Stockholm en ung Musikant,
En yngling så from och beskedlig.
Med honom jag gjorde mig listigt bekant,
Fast han war så stilla och sedtig.
Han hade bekommit från landet ett arf,
Och som han ej war, såsom jag, en slarf,
Sag jag att han penningar hade.

På Kungsholmen lärde jag känna också
En yngling, som wänskap mig wiste:
Jag redan beghute att grubbla uppå
Allt godt, som man jemt mig bewiste.
Af Numstedt på Kungsholmen bad jag
att få

Sill låns blott en puffert och laddade då
Det lilla, försåtliga wapnet.

Till ynglingen Carlsson, som jag kall-
lat wån,
Jag wände mitt mordiska sinne.
Jag wiste att penningar ägde han än,
Och kläder — det war i mitt minne.
Hos honom en summa wäl stod till att få,
Så tänkte jag ofta, men kunde ej då
Den arme förutna att lesa.

J regniga natten med pufferten gömd,
Jag smög till den ensliga gatan,
Der ynglingen bodde, i ensamhet glömd,
Ej frestad, som jag, utaf Satan.
En nyckel riss porten jag stulit förut,
Dch låt smög jag in genom porten till slut
Dch upp i det ensliga rummet.

Han låg i sin säng, utan aning om död,
Sött slumrande, roligt och sakta.
Jag tänkte allenast på penningen snöd,
Ej annat jag gitte att äkta.
Jag satte mitt wapen mot hufwudet tätt,
Och loföade skottet så säkert och rätt
Midt uti den slumrandes hjerna.

Ej wakenade någon wid knallen likwål,
Ty alla de sofwo i huset.
Jag gladdes att mordet mig lyckats så wål,
Dch eld jag upptände i ljustet.
Jag spisade hwad hos den döde jag fann,
Sen tog jag af kläder, så mycket jag hann,
Dch smög mig så tyst mina färde.

Den mördades kläder jag klädde uppå,
För gerningen icke jag ryste.
Dch följande morgon jag dristigt sågs gå
Hwarhelst uti staden mig lyste.
Jag sålde den mördades saker och fick
Ett mynt uti fickan, och dermed jag gief
Att dricka schoflad på Bazaren.

Men ack! i mitt spår dock Polisen
Sig smög,
Jag blef af dess tjenare gripen.
Då hastigt den tanken igenom mig flög,
Att, fastän jag sjelf blifwit knipen,
En annan jag skulle, med lögnen och swet,
Beskylla i stället, och drifwa min lek
Med Oskulden, Rätten, Polisen.

På Rumstedt, som wisat mig wän-
skap förut,

Beslöt jag min gerning att skylla.
Beslutet blef werkstaldt förutan allt prut;
Jag wille min handling förghylla,
Jag sade: att jag war af Rumstedt förledd,
Af honom med laddade wapnet försedd,
Af honom till gerningen tubbad.

Wål blef jag af wälwise Rätten ej trodd,
Jag skyldes af Weser att ljuga.
Men jag war till samwet och hjerta beskodd,
Med jern, som man ej kunde truga.
Jag lät till ett endaste sannings ord
Ej twinga min tunga, ej sänkte till jord
Af blygsel mitt dristiga öga.

Men fåfängt jag ljög, och jag talte
och skref,
För Domarn till slut det ej hjälpte.
Hur han det till sist med sin lagbok bedref,
Min twetalan war den mig stjelppte.
Jag dömdes till döden för mordet ändå,
Dch hela min list icke kunde förslå
Att mig ifrån dödsdomen frälssa.

Då sökte jag Råd uppå alla de sätt,
Som låta i Sverige sig tänka.